

REMÉNYSÉGET ADNI, HITET ADNI, JÖVŐKÉPET ADNI

*„Minden hívő ember feladata... a másik embernek reménységet adni”
(Varga László)*

Először indult az országgyűlési választásokon Varga László nyugalmazott református lelkész, a Dunamelléki Egyházkerület korábbi püspök-helyettese, aki a FIDESZ-KDNP jelöltjeként a Bács-Kiskun megyei lista 8. helyéről jutott be református egyházi személyiségként a parlamentbe, s lett ily módon városrészünk első országgyűlési képviselője.

- Hogy jutott arra a döntésre, hogy a politikai pályán kamatoztatja a félévszázados lelkész-pályafutásán szerzett ismereteit, tapasztalatait? – kérdeztük Varga Lászlótól.

- Bár a társadalmi szerepvállalás és felelősségérzet korábban sem volt idegen tőlem, a választásokon való indulás gondolata nem tőlem származott. 2009 decemberében jött egy felkérés Orbán Viktor elnök úrtól, amelyben a tudomásomra hozta, hogy szüksége lenne a református egyházi képviselőt megerősítésére egy olyan személy által, aki ezen a területen nagy tapasztalattal, rálátással és elkötelezettséggel bír. Igen megtisztelő volt, hogy rám gondolt, s mivel elképzeléseink a legtöbb vonatkozásban egyeznek, igent mondtam. Ismerve őt, tudom, milyen szándékkal indul erre a nehéz útra, s ha ő úgy gondolta, hogy én ebben a segítségére lehetek, én is megteszem, ami tőlem telik. úgy voltam vele, hogy az Úristen rendezi a dolgainkat, és ha Neki az a szándéka és akarata velem, hogy ott legyek, akkor a 8. hely befutó lesz, és hogy ha nem, sem leszek kevesebb azzal, hogy megpróbáltam - mint ahogy azzal sem lettem több, hogy bejutottam. A terhem viszont jóval nagyobb...

- „Sok ember számára a fellélegzés időszaka kezdődik, még akkor is, ha tudjuk, hogy a beszorítottság és a megkötöttség leszűkíti a mozgásteret” – nyilatkozta az Európa Rádióknak a választások utáni napokban Bölskei Gusztáv püspök. – A jelenlegi gazdasági korlátok között milyen téren van szükség legsürgősebben a változásra? – kérdeztük Varga Lászlótól.

- Ahhoz már hozzászóltam az elmúlt rendszer negyven éve alatt, hogy az egyházat igyekeznek a templomba beszorítani. Márpedig annak, amit a templom jelent – nem a kultikus része, hanem a tartalmi –, a Tízparancsolatnak és az etikai tanításoknak el kell jutniuk minden emberhez. Az egyháznak mondanivalója van a társadalom számára, és azt képviselni is kell. A kilencvenes évek után megnyíltak a kapuk, de azóta is azzal küszködünk, hogy bár sok feladatot kaptunk az oktatásban, szociális gondoskodásban, betegek közti szolgálatban, egyebekben, sőt ma már ezt el is várják tőlünk, kevés olyan anyagi eszközünk van, amely mindezt lehetővé teszi. Az pedig már szinte megalázó volt, ahogyan az elmúlt nyolc évben a kormány az egyházakkal bánt: a szüntelen alkudozás a még törvényesen járó fejkvóták kifizetése miatt is. Ennek következtében már iskolát is kellett bezárni Dunavecshán, s a kerületünkben is több intézmény vívja az élet-halál harcát. Tisztában vagyunk vele, hogy az a négymilliárd forint, amivel csak a 2008-as évről tartozik az állam az egyházaknak, nem teremődik elő egyik napról a másikra, de abban az arányban, ahogyan a többi intézményfenntartó, az egyháznak is részesülnie kell a juttatásokból.

Az elmondottaknál is jóval nagyobb gondnak érzem a társadalom lelki állapotát. Ez valahol érthető is, mert a közbiztonságtól kezdve a létbiztonságig tragikus helyzetben van az ország. Ezt még súlyosbítja, hogy óriási adósságállománnyal veszi át az új kormány az irányítást, ezért nem várható rövid időn belül jelentős előrelépés. Ugyanakkor nem igaz, hogy ez az érzékeny lelkületű nemzet csak sírni tud. Hihetetlenül nagy szerepét látom az

egyházaknak abban, hogy az ország talpra állása valahol a lelki felemelkedéssel elkezdődve megindulhasson. A keresztyén ember abban különbözik a nem keresztyéntől, hogy van egy fogódzója akkor is, amikor még nem látja a munkája eredményességét. Minden hívő ember feladata tehát a másik embernek reménységet adni, hitet adni, jövőképet adni, s ezt az utóbbit próbálom meg az újonnan rendelkezésre álló eszközökkel egyre megalapozottabbá tenni.

- Oktató-nevelő intézmény főigazgatójaként szerzett tapasztalatai milyen változtatásokra sarkallják az oktatás területén?

- Csodálatos ajándék a szabadság a társadalom és természetesen a gyermekeink számára is, csak sajnos az elmúlt húsz év alatt a szabadságból szabadosság lett, s a kettő között óriási a különbség. Amint a Szentírásban olvashatjuk: „Minden szabad, de nem minden használ.” (Pál első levele a Korinthusiakhoz 10:23) Meg kell tanítanunk a gyermekeinket jól élni a szabadsággal, amihez hozzátartozik a rend is, ahogy a jogokhoz is a kötelesség. Ott rontotta el nagyon az elmúlt időszak oktatáspolitikája, hogy a megadott irányelvekkel a gyermekeinket szabadosságra nevelte. A parlamentben helyet foglaló lelkész-képviselőtársaimmal, s a keresztény-demokrata frakcióval közösen különös hangsúllyal törekszünk arra, hogy a jövőben hitoktatásban vagy etikaoktatásban több évfolyamon keresztül minden magyar gyermek részesüljön. Az, hogy a bűnnek következménye van, ez a Biblia alaptanítása, életünk egyik legalapvetőbb törvénye. Ma azért vagyunk „következmények nélküli ország”, ahol „mindent szabad”, mert a felnövő generáció tagjai kisiskolás koruktól mentesültek a felelősségre vonás, hibás tetteik, döntéseik következményei alól.

- Vannak-e konkrét elképzelései az idősgondozás és népességsökkenés területén?

- Az előregedett magyar társadalom elsőrendű feladatáknak tartom számon az idősgondozás támogatását úgy intézményes keretek között az idősotthonok, lakóközösségek létesítésével és megfelelő támogatásával, mint a családjában idős embert gondozó családtag keresetkiesésének a pótlásával, ami még mindig kevesebbe kerül, mint ugyanezt állami szinten megoldani.

A magyar nemzet egyik legszörnyűbb tragédiája az a hatmillió meg nem született gyermek, amely az abortuszok következményeként nem jöhetett a világra. Döbbenet hallottam egy demográfustól valamelyik nap a rádióban, hogy a népesség további csökkenésének tendenciája a közeli jövőben nem fordítható meg. Legjobb törekvésünk ellenére is legalább nyolcvan év kell ahhoz, hogy a népességszám újból emelkedni kezdjen, mert most lépett szülőképes korba az a generáció, amely már maga is nagyon megfogyatkozott. Aki pedig nem született meg, az nem is tud szülni, s ez évtizedekre kiható negatív folyamatot eredményezett. Mindebben sokat segíthet annak az egyházi tanításnak a népszerűsítése, hogy az élet nem akkor kezdődik, amikor felsír a gyerek, hanem már a fogantatás pillanatában. Még többet jelenthet a családtámogatás rendszerének átalakítása, amely nemcsak arra irányul, hogy a gyermeket vállalók támogatást kapjanak, hanem arra is figyel, hogy a családi pótlék ne kizárólagos forrása legyen a családok megélhetésének: azaz csak azok részesüljenek belőle, akiknél munkaviszonnyal rendelkező kenyérkereső van a családban. Ha ezt nem tudjuk elérni, végső soron a társadalom zülléséhez vezet. Ha a gyermek azt látja a családban, hogy munka nélkül is meg lehet élni, akkor ez a minta generációkon keresztül fog továbbhagyományozódni.

Azért is örülök annak, hogy kétharmados többségünk van, mert így sokkal könnyebben fogjuk a törvény szintjén is érvényesíteni a fenti elképzeléseket.

- Kada Erika -